Mathilde van Beekhuizen heeft zich in het werk, dat ze speciaal maakte voor de Tribune, laten inspireren door de plattegrond van de Vredeskerk die zij vond in de gemeentelijke archieven. De omtrek van de kerk heeft als basis een herkenbare vorm: de vorm van het kruis. Maar als men de gehele plattegrond bekijkt, maken de pastorie, de kapelletjes en andere uitbouwsels de plattegrond tot een complexe, ingewikkelde vorm. Deze veelvormigheid intrigeerde Van Beekhuizen dermate dat zij een onderzoek begon naar de complexe contouren.

Van Beekhuizen verbleef veel in de kerk gedurende haar onderzoek, wat resulteerde in een rondgang langs de binnen- én buitenkant van de kerk. Zij legde haar route vast door telkens op te schrijven wat ze zag: een fietsenstalling, Judaspenning, een bank, een rooster, een hek of een gat. Met deze steekwoorden vormde zij een nieuwe omtrek van de kerk. Eentje die de fysieke toestand van de omtrek niet alleen in een lijn, maar ook in woorden construeert.
De toeschouwer wordt uitgenodigd met Van Beekhuizen mee te kijken naar de kerk. Men kan vanuit de Tribune over de kerk uitkijken. Vanuit dit uitkijkpunt kan men de plattegrond ter hand nemen en de wandeling van Van Beekhuizen volgen met zijn of haar ogen waardoor men een mentale rondgang langs de muren van de kerk maakt.

Ook wordt het verschil tussen binnen en buiten blootgelegd.
Aan de buitenkant ontwaren zich natuurlijke en stedelijke elementen, van bomen tot bemoste stoeptegels. Pas in de binnenkant ontvouwt zich de inhoud: een religieuze ruimte, met kapellen, kruisen en biechthokjes. Zoals Van Beekhuizen het omschrijft: ‘Een kerk is als een omsloten tuin, een ruimte waarvan je als je enkel de buitenste contouren kent geen besef hebt van de grote, weidse openheid achter de muren.’

Naast de talige wandeltocht, deed Van Beekhuizen meerdere kleine beeldonderzoeken met oude foto’s van de kerk in aanbouw. Zo verlengde ze op een foto de daken van de kerk, waaruit een bergachtig landschap ontstond. Ook haalde ze in gedachte al de kapelletjes los van de kerk. Hierdoor werd de kapel een huis; de kerk een straat.
Deze verlegging van perspectief geeft een andere kijk op het bekende. Het object an sich wordt niet veranderd, maar wel hoe men het object, de kerk, het lijnenspel bekijken kan.

in het centrale werk van de expositie speelt Van Beekhuizen met schaal. Zij werd hierbij geïnspireerd door Chinese ‘filosofenstenen’ uit de 18e/19e eeuw: deze stenen worden door ze te isoleren op een houten kader miniatuurlandschappen.
Deze omkering (een kleine steen wordt een rotsgebergte) is iets waar Van Beekhuizen mee speelt. Echter, in dit werk gaat zij een stapje verder dan de filosofensteen. Haar verkleining van de Vredeskerk verwijst niet enkel naar de echte, originele kerk, maar laat het gebouw boven zichzelf uitstijgen. De kerk transformeert via het gemaakte schaalmodel tot iets groters. Op een subtiele manier speelt ze met de lijnen, hoogtes en vlakken van de kerk, waardoor ze niet enkel meer refereren aan het gebouw zelf, maar aan een landschap van spitse bergen. Of zoals Jacques Brel bezingt in het nummer Mijn Vlakke Land: ‘de hemelhoge kerken die in dit vlakke land de enige bergen zijn.’